

UCHWAŁA NR ...LIV/332/2018
RADY POWIATU ŁOWICKIEGO
z dnia 08. października 2018 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę Prokuratora Rejonowego w Łowiczu na uchwałę Nr XLIII/268/2017 Rady Powiatu Łowickiego z dnia 27 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od wykonywania dyspozycji usunięcia pojazdu.

Na podstawie art. 12 pkt.11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 995, poz. 1000, poz. 1349, poz. 1432) w związku z art. 34 i art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302) Rada Powiatu Łowickiego, uchwala co następuje :

§1. Udziela się odpowiedzi na skargę Prokuratora Rejonowego w Łowiczu na uchwałę Nr XLIII/268/2017 Rady Powiatu Łowickiego z dnia 27 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od wykonywania dyspozycji usunięcia pojazdu, zwaną dalej Skargą, wniesioną w dniu 10 września 2018 roku w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§2. Upoważnia się Starostę Łowickiego do przekazania Skargi Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Łodzi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na Skargę oraz do ustanawiania pełnomocników do reprezentowania Rady Powiatu Łowickiego w postępowaniu w przedmiotowej sprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Łodzi i Naczelnym Sądem Administracyjnym .

§3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Krzysztof Górski

RADCA PRAWNY

Anna Motuk
Łd-M-1619

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2018 r. do Starostwa Powiatowego w Łowiczu doręczona została skarga Prokuratora Rejonowego w Łowiczu na uchwałę Nr XLIII/268/2017 Rady Powiatu Łowickiego z dnia 27 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od wykonywania dyspozycji usunięcia pojazdu.

Skarżący zarzuca przedmiotowej uchwale naruszenie art. 130a ust. 6 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym poprzez jego niezastosowanie i ustalenie stawek opłat za usunięcie pojazdu i jego przechowywanie bez uwzględnienia rzeczywistych kosztów ponoszonych w tym zakresie przez Powiat i wnosi o stwierdzenie nieważności uchwały.

Zgodnie z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302) organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi, przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania. W tym samym terminie, w zakresie swojej właściwości w/w organ może uwzględnić skargę w całości. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strony i ich organy lub przedstawiciele ustawowi mogą działać przed sądem osobiście lub przez pełnomocników (art. 34).

Wobec powyższego, niezbędne jest udzielenie przez Radę Powiatu Łowickiego odpowiedzi na skargę oraz stosownego pełnomocnictwa w celu reprezentowania Rady odpowiednio przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Łodzi oraz, w przypadku niekorzystnego rozstrzygnięcia, także przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

W związku z powyższym, podjęcie uchwały w przedłożonej treści jest uzasadnione.

Załącznik do uchwały Nr LIV / 330 /2018

Rady Powiatu Łowickiego

z dnia 08 października 2018 roku

Łowicz, dnia .....2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Łodzi
ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Łowiczu
ul. Kaliska 1/3, 99-400 Łowicz
Organ : Rada Powiatu Łowickiego
ul. Stanisławskiego 30 , 99-400 Łowicz

Odpowiedź na skargę

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Rada Powiatu Łowickiego odpowiadając na skargę Prokuratora Rejonowego w Łowiczu na uchwałę Nr XLIII/268/2017 Rady Powiatu Łowickiego z dnia 27 grudnia 2017 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od wykonywania dyspozycji usunięcia pojazdu, doręczoną w dniu 10 września 2018 r. wnosi o:

- 1) oddalenie skargi,
- 2) obciążenie skarżącego kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Rada Powiatu Łowickiego podjęła w dniu 27 grudnia 2017 r. uchwałę w sprawie ustalenia wysokości opłat za usunięcie pojazdu z drogi i jego przechowywanie na parkingu strzeżonym oraz wysokości kosztów w przypadku odstąpienia od wykonywania dyspozycji usunięcia pojazdu w całości.

Na tę uchwałę wniósł skargę administracyjną Prokurator Rejonowy w Łowiczu, zarzucając uchwale naruszenie art. 130a ust. 6 ustawy prawo o ruchu drogowym (dalej: pr. ruch.) (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1260 z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie i ustalenie stawek opłat za usunięcie pojazdu i jego przechowywanie bez uwzględnienia rzeczywistych kosztów ponoszonych w tym zakresie przez Powiat oraz na podstawie art. 147 § 1 ppsa wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały.

Zdaniem Organu, skarga jest bezzasadna i zasługuje na oddalenie w całości.

Organ stoi na stanowisku, że dokonał wykładni i zastosował art. 130a ust. 6 pr. ruch. prawidłowo. Organ wziął pod uwagę jedynie przesłanki wskazane w ustawie, tj:

- 1) Zapewnienie sprawnej realizacji zadań wynikających z art. 130a ustawy.
- 2) Koszty odholowania pojazdów wynikające z umów z podmiotami zewnętrznymi

Natomiast wbrew stanowisku Skarżącego, Organ nie kierował się przesłanką zapewnienia wpływu dochodów do budżetu Powiatu.

Podjmując zaskarżoną uchwałę, Powiat łowicki przyjął zarówno dane roku 2017 (data podjęcia uchwały, to grudzień 2017 r.), jak i dane ilościowo- cenowo- kosztowe 2 lat ubiegłych, tendencje ilościowe i cenowe na rok wykonywania zaskarżonej uchwały- 2018 rok, czyli wzrost natężenia ruchu, a co za tym idzie wzrost liczby zdarzeń implikujących sytuacje określone w art. 130a ust. 1, ust. 2 i ust.3 ustawy- Prawo o ruchu drogowym, wskaźniki inflacyjne na 2018 rok i cenotwórcze, a w szczególności: wzrost płacy minimalnej, zmniejszenie się szarej strefy, co powoduje że czynności na zlecenie Powiatu łowickiego wykonywane są na podstawie legalnych stosunków prawnych, wzrost cen paliwa i innych nośników energii, wzrost standardów procedury usuwania pojazdów, a co za tym idzie wymagania sprzętowe dla podmiotów gospodarujących wykonujących czynności usuwania pojazdu z drogi i jego przechowania.

Zwrócić należy uwagę na fakt, że wykonywanie zadania nałożonego na Powiat łowicki w art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym implikuje koszty związane z:

- 1) podjęciem uchwały w sprawie stawek (proces przygotowania - szacunki ilościowo- kwotowo- kosztowe, obsługa przygotowania i podjęcia uchwały),
- 2) organizacja i przeprowadzanie (często wielokrotnie) przetargów na usuwanie i przechowanie pojazdów usuniętych z dróg w sytuacjach, jak w art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym. (wielokrotność przeprowadzania przetargów jest wynikiem ubogiego rynku specjalistycznych firm zawodowo wykonujących usługi tego typu. Podaje się, że na terenie Powiatu łowickiego nie funkcjonuje firma trudniąca się usuwaniem pojazdów o dmc powyżej 3,5 tony, a najbliższa wyspecjalizowana firma obsługuje wiele powiatów),
- 3) koszty wynikające z obowiązku odbierania pojazdów z parkingu kontrahenta zewnętrznego w celu jego przewłaszczenia na rzecz Powiatu łowickiego- art. 130a ust. 10 i ust.10a ustawy - Prawo o ruchu drogowym- koszty odbioru, przewozu i likwidacji przewłaszczonego pojazdu, a w tym:
  - a) koszty sądowe przewłaszczenia, w tym koszty poszukiwania spadkobierców często zagranicznych,
  - b) koszty zastępstw prawnych i administracyjno- kadrowe w tych postępowaniach,
  - c) koszty biegłych/rzeczoznawców kwalifikujących pojazdy i określających ich ceny, w celu przeprowadzenia likwidacji zgodnie z wymogami ustawowymi,
  - d) koszty przechowania przewłaszczonych na rzecz Powiatu łowickiego pojazdów (obecnie prowadzonego we własnym zakresie przez Powiat łowicki),
  - e) koszty procedur likwidacji składników majątkowych- pojazdów (ogłoszenia, konkursy- często wielokrotnie powtarzane, koszty złomowania, utylizacji składników rzeczy ruchomych nie będących już pojazdami),
  - f) koszty archiwizacji dokumentacji,
  - g) koszty postępowań administracyjnych w celu ustalenia osób zobowiązanych po zakończonym postępowaniu likwidacyjnym,

h) inne koszty.

W tym miejscu podaje się, że wykonanie decyzji rozliczających koszty- art. 130a ust. 10h i ust. 10i z uwzględnieniem zasad jak w ust. 10k i ust. 10l ustawy- Prawo o ruchu drogowym jest utrudnione, a często niewykonalne, gdyż dochodzi do nieudokumentowanych następstw prawnych właścicieli pojazdów, a postępowania często dotyczą osób nie będących obywatelami RP. Dlatego i wykonywanie obowiązków wynikających z kodeksu postępowania administracyjnego (rzetelna identyfikacja stron postępowania), a w ślad za tym idąca skuteczność postępowań i ściągalność środków publicznych jest znacząco utrudniona.

Jak z powyższego wynika nie było możliwe wykonanie szczegółowej kalkulacji obrazującej koszty wykonywania zadania nałożonego na Powiat łowicki artykułem 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Nie można zgodzić się z twierdzeniami skargi wywiedzionymi wyłącznie z pobieżnych i uproszczonych zestawień kwotowych zawartych w skardze, że ustalając w zaskarżonej Uchwale stawki opłat „nie uwzględniono rzeczywistych kosztów ponoszonych w tym zakresie przez Powiat.”

Odnosząc się do jednego z twierdzeń skargi podaje się, dowodząc, jak trudno jest ustalić rzeczywiste koszty realizacji zadania z art.130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym, że umowy z przedsiębiorcą- Dariuszem Czaja istotnie zostały rozwiązane wskutek wypowiedzenia przez wykonawcę w dniu 29 czerwca 2018 r., gdyż Dariusz Czaja uznał stawki w umowie za ekonomicznie nieopłacalne. Zatem ten próg kwotowy uzyskanych w przetargu stawek nie odpowiadał realiom ekonomicznym, zdaniem przedsiębiorcy i nie można go przyjąć, jako trwale uzyskany jeden z elementów kosztów wykonywania zaskarżonej uchwały.

Taka sytuacja jeszcze bardziej utrudnia kalkulację kosztów wykonywania zadania z art. 130a na kolejny rok. Także umowa zawarta i obecnie obowiązująca z przedsiębiorcą- Tadeuszem Siewierskim i zawarte w niej stawki nie mogą gwarantować ich stabilności (z uwzględnieniem mierzalnych wskaźników waloryzujących) na rok 2019. Podobna sytuacja miała miejsce w dniu 27 grudnia 2017 r.- w dniu uchwalania zaskarżonej Uchwały, kiedy to w oparciu o stawki 2017r. i lat poprzednich należało uchwalić stawki na 2018 rok.

Dodatkowo podaje się, że obecnie z wieloletnim kontrahentem Powiatu łowickiego w zakresie usuwania pojazdów do dmc 3,5 tony i w zakresie przechowywania, w tym długoterminowego, pojazdów usuniętych z dróg Powiatu łowickiego przez tego kontrahenta toczą/toczyły się postępowania sądowe o następujących sygnaturach:

- 1) I Nc 1054/16 w Sądzie Rejonowym w Łowiczu,
- 2) I Nc 1300/17 w Sądzie Rejonowym w Łowiczu,
- 3) I C 568/17 w Sądzie Rejonowym w Łowiczu,
- 4) I Co 180/18 w Sądzie Rejonowym w Łowiczu i przed mediatorem z listy Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi.

Postępowania te generują poważne koszty w zakresie ich obsługi, a dotyczą sposobu rozliczeń cywilno- prawnych z podmiotem usuwającym pojazdy do 3,5 dmc i przechowującego wszystkie pojazdy na podstawie art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym. Spór dotyczy lat poprzednich do roku 2016 włącznie. Rozstrzygnięcia, głównie co do zasady ale także i co do wysokości należności dla kontrahenta realizującego czynności z art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym, a więc realizującego uchwały analogiczne do zaskarżonej, pozwolą ustalić rzeczywiste koszty wykonywania zadania z art. 130a, co także było brane pod uwagę przy uchwalaniu maksymalnych, zgodnych z Rozporządzeniem stawek opłat za czynności usuwania/przechowania pojazdów w Powiecie łowickim. Podaje się że potencjalne realne koszty wykonywania zadania z art. 130a

w roku 2016 mogą wzrosnąć o kwotę do 100 tysięcy złotych zasądzonych dla tego kontrahenta, co także było brane pod uwagę w płaszczyźnie danych historycznych, jako realne koszty wykonywania zadania z art. 130a.

Oczywiste jest, że te wygenerowane ewentualne koszty roku 2016 i poprzednich nie mogą obciążać osób zobowiązanych w wyniku zdarzeń drogowych w 2018 r.- w oparciu o zaskarżoną Uchwałę ale muszą być brane pod uwagę jako wskaźniki kosztotwórcze przy planowaniu lat kolejnych w niezmienionym stanie faktycznym i prawnym.

Ścieranie się płaszczyzny publiczno- prawnej (niepodatkowe należności publiczno- prawne wpływające do budżetu w związku z wykonywaniem zadania z art. 130a) po stronie przychodowej i płaszczyzny cywilno- prawnej po stronie kosztowej powoduje, że należy, analizując koszty realizacji nałożonego artykułem 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym zadania, brać pod uwagę wszystkie ponoszone i realnie planowane koszty usuwania i przechowywania pojazdów. Tak właśnie uczyniono podejmując zaskarżoną Uchwałę.

Nie można także przyjąć, wbrew twierdzeniom skargi, że w procesie podejmowania zaskarżonej Uchwały wzięto pod uwagę pozaustawową, nie wymienioną art.130a ust. 6 ustawy- Prawo o ruchu drogowym, przesłankę „zapewnienia maksymalnego wpływu dochodów budżetowych.” Jeżeli nawet przedstawiciel jednostki budżetowej wykonującej częściowo tę uchwałę użył podczas obrad Sesji Rady Powiatu łowickiego skrót myślowego, czy wprost lapidaryzmu, że: „stawki mają odstraszyć” i aby „pojazdów parkowanych w ten sposób było jak najmniej”, to przecież taki wypowiedziany ad hoc pogląd osoby nie procedującej formalnie podczas obrad, nie mógł stanowić podstawy do „wzięcia pod uwagę” w rozumieniu ustawowym, a tym bardziej stanowić formalnej implikacji do ustalenia stawek jak w zaskarżonej uchwale.

To radni uczestniczący w sesji i biorący formalny udział w procesie podejmowania uchwały decydują o kształcie merytorycznym uchwały, a na tym etapie procedowania zaskarżonej uchwały głos przedstawiciela jednostki budżetowej nie miał wpływu na jej treść.

Ponadto wskazać należy, że przecież ilość zdarzeń drogowych implikujących usunięcie pojazdu z drogi na podstawie art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym nie zależy od uchwalonych na danym terytorium stawek. Znacząca część pojazdów usuwanych z drogi należy do osób spoza Powiatu łowickiego i osób nie będących obywatelami polskimi, które stawek zawartych w rocznej uchwale po prostu nie znają.

Zatem i w tym znaczeniu głos zapisany do protokołu podczas dyskusji na sesji nie może stanowić podstawy dla założenia, że użyto- wzięto pod uwagę jakąś trzecią przesłankę do ustalenia wysokości stawek w zaskarżonej uchwale.

Trudno zgodzić się z argumentem skargi, że: „projekt Uchwały nie był poddany szerszemu uzasadnieniu co do wysokości kosztów nią ustalonych” (na Sesji Rady Powiatu), jeśli do takiego wniosku prowadzi analiza wyłącznie treści protokołu Sesji nr XLIII/17 Rady Powiatu łowickiego. Jednak podnieść należy, że plenarne posiedzenie Rady Powiatu opiera się także na wypadkowych czynnościach przygotowujących obrady Sesji. Taką czynnością przygotowującą są obrady właściwej tematycznie Komisji Rady i to głównie podczas obrad właściwej Komisji omawiane są szczegółowo merytoryczne i formalne aspekty projektów uchwał poddawanych następnie głosowaniu na Radzie Powiatu.

Ponadto uchwała tożsama z uchwałą zaskarżoną jest podejmowana przez Radę Powiatu łowickiego corocznie, co jest obowiązkiem ustawowym, i faktem powszechnie znanym Radnym jest, o czym mowa we wcześniejszej części pisma, że nawet uchwalone maksymalne, zgodnie z Rozporządzeniem stawki nie pokrywają wydatków Powiatu łowickiego i każdego powiatu rzetelnie realizującego

zadania z art.130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym, a tym samym nie zapewniają sprawnej realizacji zadań.

Zgodnie z art. 167 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej: „1. Jednostkom samorządu terytorialnego zapewnia się udział w dochodach publicznych odpowiednio do przypadających im zadań.”

Niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publiczno- prawnym wynikające z zaskarżonej i corocznie podejmowanej, analogicznej do zaskarżonej, uchwały stanowią **jedyną możliwość i jedyne źródło dochodu samorządu powiatowego mogącego pokryć wydatki związane z realizacją powierzonego samorządowi zadania publicznego wynikającego z art.130 a ustawy- Prawo o ruchu drogowym.**

Jak wskazano wyżej, wydatki z tak różnych tytułów, wynikające z tak wielorakich obowiązków, ponoszone w związku z wykonywaniem przez samorząd (Powiat Łowicki) obowiązków ustawowych są tak wielorakie i tak nieprzewidywalne, a w sumie tak wysokie, że **nawet uchwalone stawki równe maksymalnym progom wskazanym w powszechnym akcie normatywnym nie pokrywają wydatkowanych środków Powiatu Łowickiego.**

Rzetelne wykonanie zadań nałożonych na samorząd powiatowy i jego organy implikuje każdorocznie koszty wyższe, niż wpływy uzyskane z decyzji wydanych w oparciu o zaskarżoną i analogiczne roczne uchwały.

Już w tym wymiarze konstytucyjna zasada zapewnienia samorządowi terytorialnemu szczebla powiatowego udziału w dochodach publicznych odpowiednio do rzeczywistych wydatków niezbędnych do rzetelnego wykonania powierzonemu samorządowi do wykonania zadania publicznego jest **mocno zagrożona.**

Arbitralne, a wprost zbliżone do dowolnego stanowisko i działanie Organu Skarżącego, który ma przecież stać „na straży praworządności” (art. 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze) ma na celu i w zamierzeniu procesowym doprowadzić wprost do podważenia konstytucyjnej zasady określonej w art.167 ust. 1 Konstytucji RP.

To właśnie z powodu systemowej nieadekwatności środków faktycznie możliwych do uzyskania dla budżetu Powiatu Łowickiego w stosunku do niezbędnych faktycznych kosztów rzetelnego wykonywania powierzonego Powiatowi Łowickiego zadania, Powiat Łowicki podjął się obrony swoich praw przed Sądem Administracyjnym.

Przywołanie systemowej niemożności uzyskiwania corocznie dochodów budżetu przez każdy powiat, w tym przez Powiat Łowicki, odpowiednio do obciążających go kosztów rzetelnego wykonywania nałożonych zadań jest spowodowane faktem, że trwa systemowa akcja prowadzona przez właściwe jednostki terenowe Prokuratury kwestionowania drogą powtarzalnych skarg do Sądu Administracyjnego stawek uchwalanych przez wiele powiatów w Polsce.

Stąd i w tej części treść pisma odniesiono do powszechnej i nie kwestionowanej zasady wynikającej z art. 167 ust. 1 Konstytucji RP.

To właśnie faktyczna wiedza o systemowej niemożności zbilansowania przychodów i kosztów w zakresie realizacji zadań wynikających z art. 130a ustawy- Prawo o ruchu drogowym powoduje, że wysokość uchwalanych corocznie stawek, w tym w zaskarżonej uchwale, jest wynikiem nie tylko „wzięcia pod uwagę” ale zastosowania wprost ustawowej zasady zaczerpniętej z art. 130a ust. 6 ustawy- Prawo o ruchu drogowym, że stawki te mają na celu umożliwić „sprawne” ale i rzetelne kompleksowe wykonywanie tych powierzonych zadań publicznych.

Celem powyższego wywodu jest wykazanie, że wyłącznie ustawowe przesłanki wskazane

w art. 130 ust. 6 ustawy- Prawo o ruchu drogowym ale rozumiane kompleksowo, a nie inne dowolne, legły u podstaw podjęcia zaskarżonej uchwały.

Zapewne i ze względu na systemową coroczną niemożność uzyskiwania w oparciu o stawki uchwalone Uchwałą Rady Powiatu dochodów pokrywających rzeczywiste faktyczne koszty rzetelnego wykonywania tych powierzonych Samorządowi zadań, po uprzedniej dyskusji na posiedzeniu właściwej merytorycznej Komisji Rady Powiatu Łowickiego, na sesji plenarnej dyskusja jest ograniczona i pomija fakty notoryjne.

Także i ten zarzut skargi, jakoby projekt uchwały „nie był poddany szerszemu uzasadnieniu” nie zasługuje z powyższych przyczyn na uwzględnienie, a to powodu, że ograniczona dyskusja na plenarnym posiedzeniu Rady Powiatu Łowickiego nie zmierzała, ani nie doprowadziła do uchwalenia dowolnych- maksymalnych dopuszczalnych stawek za holowanie i parkowanie na 2018 rok.

Z ostrożności procesowej, w kwestii proceduralnej Rada Powiatu Łowickiego podnosi, że uchwała jest aktem normatywnym o jednorocznym okresie stosowania. W oparciu o tę zaskarżona uchwałę podejmowane są w roku 2018 jednostkowe decyzje administracyjne.

Ponieważ stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z dyspozycją art. 147 § 1 ppsa i żądaniem skargi spowodowałoby próżnię prawną niemożliwą do wypełnienia po upływie 2018 roku, Rada Powiatu Łowickiego wnosi, w przypadku ewentualnego uwzględnienia skargi wyłącznie o stwierdzenie, że treść uchwały narusza prawo.

Mając powyższe na uwadze Rada Powiatu Łowickiego wnosi, jak w osnowie pisma, o oddalenie skargi w całości.

W załączeniu odpis skargi.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Krzysztof Górski